

**4<sup>de</sup> zondag in de veertigdagentijd - A cyclus**  
**Zondag 22 maart 2020**

Broeders en zusters

Het evangelie van deze zondag laat ons uitvoerig één van de vele conflicten meemaken tussen Jezus en de Farizeeën.

Jezus heeft zijn groot hart laten spreken, hij heeft iemand, die het niet meer zag zitten, weer perspectief in het leven gegeven.

Maar de Farizeeën noemen hem een zondaar. Omdat hij dat op sabbat heeft gedaan.

De spanning tussen Jezus en de Farizeeën draaide inderdaad bijna altijd rond de vraag:

Hoe dien je God het best?

Door alle wetten en voorschriften stipt na te volgen?

Of door goed te zijn voor Gods mensen?

Jezus laat hier duidelijk zien dat wel het tweede de voornaamste toetssteen is, nl. of je leven in overeenstemming is met wat God van ons, mensen, verlangt.

Ook de profeet Jesaja was in zijn tijd heel duidelijk daarin.

We hebben woorden van hem daarover besproken op onze laatste dialoogviering:

*Wat zou volgens jullie echt vasten zijn?*

*Is dat je hoofd laten hangen als een riet?*

*Of neerliggen in stof en as?*

*Of je als mens vernederen?*

*Is het niet veeleer je brood delen met wie honger heeft;*

*of onderdak bieden aan armen zonder huis;*

*of kleren geven aan wie er geen heeft;*

*kortom: zorg dragen voor je medemensen?*

Lange tijd heeft de kerk met vasten iets heel anders bedoeld.

De Mechelse catechismus, die we in onze jeugd van buiten moesten kennen, leerde ons onder vraag 314: *Wat is vasten?*

*Vasten is maar ééns per dag een volle maaltijd nemen; het is evenwel toegelaten 's morgens en 's avonds enig voedsel te gebruiken volgens de goedgekeurde gewoonte in het land.*

De bisschoppen, die hebben deelgenomen aan het tweede Vaticaans concilie, hebben echter ingezien dat het geen zin heeft zich van alles te ontfagen, zichzelf pijn te doen, als het niet de bedoeling heeft ermee medemensen, die tekort hebben, te helpen; als dat vasten niet samengaat met solidariteit, met hulp aan hen, die bevrijd moeten worden van wat hen klein houdt en beangstigt.

In dit perspectief heeft de Vlaamse kerkgemeenschap, 60 jaar geleden, in de vastentijd een ander accent laten horen. Ze heeft aan die vastentijd een jaarlijks weerkerende solidariteitsactie gekoppeld ten voordele van de vele noodlijdenden over de hele wereld, Broederlijk Delen.

Broederlijk Delen is erin geslaagd om ons, mensen van het rijke noorden, dichter te brengen bij de mensen uit het arme zuiden.

Ieder jaar opnieuw hebben zij gefocust op één of meerdere landen uit het Zuiden en ons

geholpen om ons in te leven - heel concreet - in hun problemen en hun strijd om te overleven.

Vele miljoenen steun zijn richting het zuiden gegaan, heel belangrijke projecten zijn erdoor mogelijk geworden.

Broederlijk Delen heeft ook altijd weer geprobeerd invloed te krijgen op machthebbers, zowel in de landen van het zuiden, maar evenzeer in ons land.

Ze zijn een beetje de luis in de pels geworden voor politici in hun verantwoordelijkheid voor een rechtvaardiger wereld.

Maar gaandeweg hebben we ook geleerd dat onze omgang met het zuiden geen eenrichtingsverkeer is.

Naast de materiële hulp en de politieke steun, die ze van ons kunnen krijgen, is er ook heel wat dat wij kunnen leren van hen.

De campagne filmpjes van Broederlijk Delen dit jaar laten mensen zien in heel zware armoede, die er toch niet hun blijheid door verloren hebben.

En dan blijkt dat zij zich sterk opgenomen weten in hun gemeenschap. Hun familie, hun burens, hun dorpsgenoten betekenen heel veel voor hen.

Het tekent hen dat zij het weinige dat ze hebben nog met mekaar delen. En dat maakt hen sterk en gelukkig.

Ze delen een warm hart.

Daar is het waar God naar op zoek is.

Zoals we het kunnen leren uit de eerste lezing.

De profeet Samuël werd door Jahweh naar Betlehem gestuurd, naar het huis van Isaï, om één van diens zonen tot koning te zalven.

Hij dacht: 'Dat zal wel de grootste en de sterkste zijn.'

Maar zo had Jahweh het niet bedoeld. De jongste, een kind nog: die was door Jahweh uitverkoren.'

De Heer kijkt met andere ogen. Hij kiest voor het zwakke, om het sterke te beschamen.

Ook dat heeft Broederlijk Delen ons geleerd in de voorbije 60 jaar:

de mensen uit het zuiden zijn materieel misschien wel arm en hulpbehoevend, maar in warme menselijkheid hebben we veel van hen te leren.

En wat zou het belangrijkste zijn in Gods ogen?

*priester Pierre Breyne*